

Arrest

nr. 153 675 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 januari 2015 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 5 januari 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Nadat was vastgesteld dat verzoeker via de Franse ambassade een visum verkreeg verzocht verweerder op 9 februari 2015, gelet op de bepalingen van artikel 12, § 2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013) aan de Franse autoriteiten om verzoeker over te nemen.

1.3. Via op 3 en 8 april 2015 gedateerde brieven deelden de Franse autoriteiten verweerder mee het overnameverzoek van 9 februari 2015 in te willigen op basis van artikel 12, § 2 van de verordening nr. 604/2013.

1.4. Verweerder nam op 28 april 2015 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [A.]

voornaam : [M.A.Y.]

[...]

nationaliteit: Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene vroeg op 06.01.2015 asiel in België.

De betrokkene legde een identiteitskaart van Irak met nummer 00649907, afgegeven op 07.10.2013, voor. Een raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 26.11.2014 een visum aanvraag bij de Franse consulaire diensten te Bagdad en dat het visum werd verstrekt. De betrokkene werd gehoord op 08.01.2015 en verklaarde dat hij op 17.2.2014 van Irak naar Libanon vloog. De volgende dag reisde hij vanuit Libanon naar Frankrijk met zijn eigen paspoort, dat was voorzien van een door de Franse consulaire diensten op 08.12.2014 afgegeven visum. De betrokkene verbleef vervolgens bij een Algerijn in Parijs en kwam op 05.01.2015 naar België. De betrokkene voegde toe dat zijn paspoort in beslag werd genomen door personen van het reisbureau, dat zijn reis naar Frankrijk regelde.

Op 10.02.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Franse instanties, die op 03.04.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België volgens hem rekening houdt met de rechten voor homo's en hen respecteert. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties omdat hij, indien hij in Frankrijk een asielaanvraag zal indienen met homoseksualiteit als motief, dit volgens hem niet tot een positieve beslissing zal leiden. Hij zou dit via het internet te weten zijn gekomen.

Middels een tussenkomst van zijn raadsman d.d. 22.04.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene stelt dat hij zijn land ontvluchtte vanwege zijn seksuele geaardheid en voert aan dat holebi's in Frankrijk "vaak niet aanvaard worden in de maatschappij" en het slachtoffer worden van willekeurig geweld. De betrokkene verwijst naar betogingen tegen het homohuwelijk in Parijs en voert een internet bericht ("78 procent meer geweld tegen holebi's in jaar legalisering homohuwelijk", holebiinfo 14.05.2014) aan.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in

die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals eerder vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties omdat de Franse instanties homoseksualiteit volgens hem niet aanvaarden als grond voor het verwerven van bescherming en omdat holebi's volgens de betrokkene in Frankrijk minder vaak worden aanvaard en het slachtoffer zijn van willekeurig geweld.

Hieromtrent merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn bewering dat de Franse instanties homoseksualiteit niet aanvaarden als grond voor het verwerven van bescherming te beoordelen. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Vrees voor vervolging vanwege seksuele geaardheid kan in Frankrijk net als in België grond zijn voor het verwerven van de beschermingsstatus. We merken verder op dat Frankrijk net als België wetgeving met betrekking tot discriminatie op basis van seksuele geaardheid aannam. In 1985 werd in Frankrijk beslist dat discriminatie op basis van seksuele geaardheid ontoelaatbaar is. Op 31.12.2004 volgde een amendement op de reeds bestaande antidiscriminatie wetgeving dat het uiten van homofobe opmerkingen strafbaar maakte. In 2013 werd het wettelijk huwelijk opengesteld voor partners van hetzelfde geslacht. Het loutere feit dat in Frankrijk wel en in België niet tegen het homohuwelijk werd betoogd toont op zich niet aan dat homoseksuelen in Frankrijk in vergelijking met België "vaak niet aanvaard worden" zoals de raadsman van de betrokkene poneert. Ook het feit dat in 2013 -het jaar dat in Frankrijk het homohuwelijk werd toegelaten en kwesties met betrekking tot seksuele geaardheid daardoor in vergelijking met andere jaren meer aandacht kregen- in Frankrijk in vergelijking met voorgaande jaren 78 procent meer meldingen werden ontvangen van homofobe gewelddelicten toont niet aan dat Frankrijk homofober zou zijn dan België. We zouden evenzeer kunnen stellen dat dit aantoonde dat in vergelijking tot België in Frankrijk de assertiviteit en de bereidheid tot het melden van homofobe gewelddelicten toenam. Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in Frankrijk, indien hij het slachtoffer zou zijn van een delict van homofobe aard, zich op basis van de bovenvermelde wetgeving kan wenden tot de bevoegde Franse instanties.

De Franse instanties stemden op 03.04.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale

verdragen als België. De Franse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 26.01.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (AIDA-rapport, pagina 29, alinea 3) en recht hebben op opvang (pagina 55, alinea 1).

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 08.01.2015 geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene na het verhoor in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen.

De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen™ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse instanties (préfecture des Alpes Maritimes).“

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien hij op 18 mei 2015 werd teruggeleid naar de Franse grens, waardoor het

bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en dus uit het rechtsverkeer is verdwenen en er kan worden aangenomen dat hij zijn asielrelaas reeds heeft uiteengezet aan de Franse asielinstanties.

3.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nog een belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Verweerder kan derhalve worden gevolgd in zijn standpunt dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Voormelde vaststelling impliceert evenwel niet dat verzoeker geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf, waarin wordt bepaald welk land bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Artikel 29, derde lid van de verordening nr. 604/2013 luidt immers als volgt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Uit deze bepaling blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, ondanks het feit dat verzoeker naar Frankrijk werd gebracht, zijn juridische situatie nog kan wijzigen en nog kan leiden tot het door hem nagestreefde resultaat.

De exceptie is, in de aangegeven mate, gegrond.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Hij verschafft de volgende toelichting:

“II.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, HETZIJ UIT HET ADMINISTRATIEF DOSSIER.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier – de beslissing wordt immers genomen “op basis van het administratief dossier”.

II.1.3. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.1.4. In de hypothese dat de thans bestreden beslissing ten uitvoer gelegd zou worden, zou de verzoekende partij uitgewezen worden naar Frankrijk, waar zij haar kansen ontnomen ziet op een degelijke, behoorlijke behandeling van haar asielaanvraag.

Wel integendeel, verzoekende partij zou er gedurende jaren, in alle rechtsonzekerheid en in alle gebrek aan waardige rechtsbescherming, aan haar lot worden overgelaten, in afwachting van – ooit – een eventuele uitwijzing naar “God weet waar” worden teruggestuurd zonder behoorlijk onderzoek.

Ter zake heeft verwerende partij geen enkele moeite gedaan om na te gaan of er in Frankrijk geen ernstige problemen zijn met de wijze waarop asielzoekers behandeld worden.

Het spreekt voor zich dat dit flagrant in strijd is met artikel 3 van het EVRM dat voorziet in een menswaardige behandeling.

II.1.5. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient Uw Raad zich uiteraard aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen te houden.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Frankrijk, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

II.1.6. De verwerende partij moet individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen de materiële opvangomstandigheden en het behoud van de eenheid van het gezin in het licht van de specifieke noden.

In casu motiveert verwerende partij als volgt met betrekking tot de specifieke noden van verzoekende partij:

In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 26.01.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (AIDA-rapport, pagina 29, alinea 3) en recht hebben op opvang (pagina 55, alinea 1).

Verwerende partij gaat er vanuit dat verzoekende partij na overdracht adequate opvang en bijstand zal worden aangeboden, aangezien de Franse instanties de Conventie van Genève van 1951 hebben getekend.

Verzoekende partij vraagt zich af wat deze ‘garantie’ waard is.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar het RvV arrest nr. 138 942 van 20 februari 2015. Volgens uw Raad mag verwerende partij er dan ook niet zonder meer van uitgaan dat verzoekende partij de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen:

‘Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten, waarnaar wordt verwezen in het Nederlands, blijkt dat er nog steeds asielzoekers zijn die in Italië in moeilijke omstandigheden terecht komen, zonder opvang. Het feit dat het UNHCR nog niet heeft geadviseerd tegen overdrachten naar Italië doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij, in het licht van de informatie die nog overblijft gelet op het hetgeen gesteld werd onder punt 2.3.2.4.1., deze verklaringen niet zonder meer ken afdoen om er vervolgens van uit te gaan dat verzoeker de door de wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. In de geschetste omstandigheden komt het prima facie aan de verwerende partij toe om zich ervan te vergewissen dit risico, dat een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou kunnen brengen, terdege te onderzoeken.

Mede gelet op de onderdelen van de bestreden beslissing die wegens het hanteren van een niet-officiële taal van België niet in aanmerking worden genomen, k[a]n in casu, gelet op de door verzoeker bijgebrachte informatie, er niet zonder meer van worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.’

In casu wordt verzoekende partij teruggestuurd naar Frankrijk en niet naar Italië, doch meent verzoekende partij er niet zonder meer mag van uitgaan dat verzoekende partij de door de Franse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen.

Zeker omdat verzoekende partij bij nalezing van het AIDA rapport (Cfr. administratief dossier) waarnaar verwerende partij verwijst, leest dat ongeacht de inspanningen van Frankrijk er een groot tekort is aan opvangplaatsen.

Cfr. AIDA –rapport, p. 56:

“The number of reception centres is therefore clearly not sufficient for the French scheme to provide access to housing to all the asylum seekers who should benefit from it in accordance with the Reception Conditions Directive. As of 31 December 2013, 15.000 asylum seekers were on a priority waiting list to obtain a place in a CADA reception centre, amounting to an average waiting period of 12 months.²⁴³ Despite significant efforts by public authorities who decided to create 4,000 additional CADA places by December 2014 and 5000 additional places by 2017, the facilities of the National Asylum Scheme (DNA) remain inadequate, in comparison to the number of asylum applications registered by OFPRA.²⁴⁴”

Aangezien verwerende partij selectieve informatie gebruikt uit het AIDA rapport, is zij hier onzorgvuldig te werk gegaan.

II.1.7. Maar er is meer. Ingevolge het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin gesteld wordt dat de asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid, dient verwerende partij garanties te geven aan de Dubliner.

Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat, aangezien verzoekende partij een alleenstaande meerderjarige man is zonder gezin, er geen schending van artikel 3 EVRM lijkt te bestaan bij een terugkeer naar Frankrijk.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar ‘a reflections on reading Tarakhel: Is ‘How Bad is Bad Enough’ Good Enough? (Cf. Stuk 3)

Hierin wordt het volgende gesteld:

“The ECHR in effect, in requiring a rigorous individual assessment, places individual judges and civil servants in charge of Dublin. Systemic breaches may be relevant if the argument is that any transfer would be precluded (as was the case in MSS). In other instances, Article 3 ECHR applies, and the sending State must conduct a full and rigorous individual assessment before carrying out a transfer and

get suitable individualised guarantees if problems are identified. In that way. Tarakhel significantly tempers the automaticity of distribution under the Dublin System, contrary to the tendency in some EU quarters to suggest that 'the principle of mutual trust may not be placed under question through systematic examination', as had been suggested by Advocate-General Jaskinen in Puid. for instance. The first important clarification we offer concerns the evidence the applicant needs to provide to trigger the State's duty to get individual guarantees. It appears here the applicant does not have a heavy burden: on the facts of Tarakhel, it seems that raising serious doubts as to the capacities of the reception system⁹⁴ to meet the applicants' individual circumstances - such as their family unity - was enough.

The dissenters raise a question about whether such assurances are only required for families with children, or also for adults. There is nothing in the majority opinion to suggest that the assessment in Article 3 ECHR could be prejudged by only applying it to families with children. A commitment to avoid exposing human beings to treatment or conditions that are deemed inhuman and degrading is (one would have hoped) a basic minimum of human decency, not an added protection for children."

Verzoekende partij meent dan ook dat de zaak Tarakhel integraal van toepassing is op haar, ongeacht het feit of zij kinderen heeft of niet.

De loutere motivering dat verzoekende partij een alleenstaande man is zonder gezondheidsproblemen, volstaat dan ook niet als garantie op opvang.

II.1.8. Daarnaast argumenteert verwerende partij met betrekking tot de vrees van verzoekende partij om als homoseksueel teruggestuurd te worden naar Frankrijk.

Zoals eerder vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties omdat de Franse instanties homoseksualiteit volgens hem niet aanvaarden als grond voor het verwerven van bescherming en omdat holebi's volgens de betrokkene in Frankrijk minder vaak worden aanvaard en het slachtoffer zijn van willekeurig geweld.

Hieromtrent merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn bewering dat de Franse instanties homoseksualiteit niet aanvaarden als grond voor het verwerven van bescherming te beoordelen. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Vrees voor vervolging vanwege seksuele geaardheid kan in Frankrijk net als in België grond zijn voor het verwerven van de beschermingsstatus. We merken verder op dat Frankrijk net als België wetgeving met betrekking tot discriminatie op basis van seksuele geaardheid aannam. In 1985 werd in Frankrijk beslist dat discriminatie op basis van seksuele geaardheid ontoelaatbaar is. Op 31.12.2004 volgde een amendement op de reeds bestaande antidiscriminatiewetgeving dat het uiten van homofobe opmerkingen strafbaar maakte. In 2013 werd het wettelijk huwelijk opengesteld voor partners van hetzelfde geslacht. Het loutere feit dat in Frankrijk wel en in België niet tegen het homohuwelijk werd betoogd toont op zich niet aan dat homoseksuelen in Frankrijk in vergelijking met België "vaak niet aanvaard worden" zoals de raadsman van de betrokkene poneert. Ook het feit dat in 2013 -het jaar dat in Frankrijk het homohuwelijk werd toegelaten en kwesties met betrekking tot seksuele geaardheid daardoor in vergelijking met andere jaren meer aandacht kregen- in Frankrijk in vergelijking met voorgaande jaren 78 procent meer meldingen werden ontvangen van homofobe gewelddelicten toont niet aan dat Frankrijk homofober zou zijn dan België. We zouden evenzeer kunnen stellen dat dit aantoonde dat in vergelijking tot België in Frankrijk de assertiviteit en de bereidheid tot het melden van homofobe gewelddelicten toenam. Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in Frankrijk, indien hij het slachtoffer zou zijn van een delict van homofobe aard, zich op basis van de bovenvermelde wetgeving kan wenden tot de bevoegde Franse instanties.

Verzoekende partij vreest wel degelijk onderworpen te worden aan homofobe gewelddelicten en meent dat Frankrijk een homofob land is.

De aanvulling van 22 april 2015 waarnaar ook de thans bestreden beslissing ook verwijst, is slechts één artikel dat wanpraktijken tegen holebi's aantoonde in Frankrijk.

Zo wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het jaarlijks rapport van SOS Homofobie van 2013 (Het rapport is gratis verkrijgbaar op de site <http://www.soshomofobie.org/rapport-annuel-2013>):

« Le Rapport sur l'homophobie est la seule publication à dresser chaque année un état des lieux des violences, propos, discriminations dont sont victimes les gays, lesbiennes, bisexuelles et trans en France. Il permet depuis sa première parution, en 1997, de mesurer l'évolution de l'homophobie.

Comme les années précédentes, SOS homophobie s'appuie sur les témoignages reçus via sa ligne d'écoute ou transmis par courriel. Nos analyses s'appuient également sur un suivi de l'actualité et de la presse. SOS homophobie ouvre également ce rapport à d'autres partenaires luttant contre l'homophobie et les formes de discriminations liées à l'orientation sexuelle et l'identité de genre : des experts et d'autres associations apportent leurs regards sur différentes thématiques.

Recenser et dénoncer l'homophobie ne nous conduit pas pour autant à occulter les progrès réalisés ces dernières années ou à dresser un portrait à charge et sans nuance. Les motifs de satisfaction existent : des décisions de justice qui font progresser l'égalité des droits, des actions de prévention dont nous apprécierons les effets demain, une presse plus ouverte qu'il y a quelques années. Le combat contre l'homophobie, parce qu'il questionne la société dans son ensemble, rencontre un écho de plus en plus grand. Ce rapport en rend compte.

Mais les témoignages que nous rassemblons ici prouvent à quel point ce combat demeure d'actualité. Si le travail accompli ces dernières décennies n'a pas été vain, il est urgent de le poursuivre et de le soutenir. Les tentations rétrogrades et extrémistes existent encore.

Tous les jours, des homosexuelles et trans sont victimes de préjugés, d'intolérances, de violences. Tous les jours, SOS homophobie oeuvre pour soutenir et aider les victimes. Publier ce rapport participe de ce combat. Mais il n'a d'intérêt que s'il est repris par le plus grand nombre »

Het rapport spreekt over een stijging van homofob geweld van 27 procent. Het rapport vraagt uitdrukkelijk om te vechten tegen dergelijke wanpraktijken.

Ook het country report van de United States Departement of State dd. 2013 maakt gewag van discriminatie ten aanzien van holebi's (Cf. Stuk 4).

Verwerende partij kan niet blind blijven voor deze geweldplegingen tegen holebi's. Het is dan ook niet onredelijk van verzoekende partij te vrezen terug te moeten keren naar Frankrijk, gezien haar homoseksualiteit.

Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden, waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn.

II.1.9. Uit het voorgaande volgt dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie oplevert."

4.2. De Raad stelt vast dat uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf en de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat verweerder heeft onderzocht of de beslissing om toepassing te maken van de in de verordening nr. 604/2013 voorziene bevoegdheidsregels – waardoor diende te worden geconcludeerd dat de Franse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en verzoeker zich derhalve naar Frankrijk zouden dienen te begeven – tot gevolg zou kunnen hebben dat verzoeker het slachtoffer wordt van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder heeft geoordeeld dat dit niet het geval is en hierbij in eerste instantie geïd dat Frankrijk een Europese lidstaat is, dat dit land partij is bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, dat het non-refoulementbeginsel door de Franse autoriteiten wordt gerespecteerd en dat asielaanvragen in Frankrijk worden behandeld volgens de standaarden die in het recht van de Europese Unie zijn voorzien. Verweerder heeft daarnaast uiteengezet dat uit een recent rapport over Frankrijk blijkt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk de facto toegang hebben tot de asielprocedure en opvang krijgen. Voorts heeft verweerder specifiek rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker aangaf niet naar Frankrijk te willen terugkeren omdat hij vreesde dat zijn homoseksualiteit niet zou worden aanvaard als een reden om hem een beschermingsstatus toe te kennen en omdat hij van oordeel was dat Frankrijk een homofob land is. Verweerder heeft in dit verband geïd dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure

en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgelegd in Europese richtlijnen niet zouden respecteren en dat verzoeker hoe dan ook een beroep kan doen op onafhankelijke beroepsinstanties indien zijn asielaanvraag onterecht zou worden afgewezen. Verweerder heeft ook toegelicht dat het uiten van homofobe opmerkingen in Frankrijk strafbaar is en dat het wettelijk huwelijk in dat land opengesteld is voor partners van hetzelfde geslacht. Verweerder heeft, specifiek inzake een door verzoekers raadsman aangebracht stuk, aangegeven dat uit het feit dat er in Frankrijk meer homofobe gewelddelicten werden geregistreerd niet kan worden afgeleid dat Frankrijk een land zou zijn waar men negatiever staat tegen homoseksuelen dan in België en dat een stijging van het aantal registraties van gewelddelicten tegen homoseksuelen ook kan wijzen op een grotere bereidheid om deze misdrijven aan te geven. Het door verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden weergegeven standpunt is niet kennelijk onredelijk.

De Raad merkt verder op dat verzoeker geen gegevens aanbrengt die toelaten te besluiten dat hij inderdaad een reëel risico loopt dat hij in Frankrijk gedurende jaren zonder waardige rechtsbescherming aan zijn lot zal worden overgelaten en vervolgens zonder dat zijn asielaanvraag is onderzocht naar “*God weet waar*” zal worden teruggestuurd. Daar verzoekers asielaanvraag in Frankrijk dient te worden behandeld is zijn verwijzing in dit verband naar een arrest van de Raad inzake de situatie in Italië waarin wordt gesteld dat er niet zonder meer mag van worden uitgegaan dat een asielzoeker de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen niet dienstig. Het vragen van individuele garanties aan een land dat lid is van de Europese Unie om zekerheid te verwerven – in zoverre dit al mogelijk is – dat een vreemdeling in dat land niet zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen is ook enkel vereist indien er duidelijke aanwijzingen zijn dat een dergelijk reëel risico bestaat. Dit wordt in casu echter niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker, die toen hij werd gehoord geen enkele opmerking had toen hem werd gevraagd of hij problemen kende wat betreft opvang of behandeling in Frankrijk, voert nu aan dat in het verslag waarnaar verweerder verwijst melding wordt gemaakt van een tekort aan plaatsen in de opvangcentra voor asielzoekers in Frankrijk en houdt voor dat verweerder dus overging tot een selectieve en onzorgvuldige lezing van dit verslag. Het gegeven dat er in de specifiek voor asielzoekers gecreëerde opvangcentra te weinig plaatsen zijn geeft echter geen aanleiding tot de vaststelling dat de Franse autoriteiten niet het nodige doen om vreemdelingen die een asielaanvraag indienen de nodige opvang te geven. In het verslag waarnaar verweerder verwijst wordt duidelijk gesteld dat de Franse autoriteiten inspanningen leveren om het te lage aantal plaatsen in de specifiek voor asielzoekers bedoelde opvangcentra te verhogen en dat er allerhande vormen van noodopvang, waaronder plaatsen in hotels, collectieve noodcentra en flats zijn. Er wordt ook vermeld dat in bepaalde gevallen financiële steun wordt verleend. Bovendien moet worden benadrukt dat verzoeker aangaf dat hij in het verleden in Frankrijk over een verblijfplaats beschikte en dat geenszins kan worden aangenomen dat hij – die met het vliegtuig en in het bezit van een Frans visum naar Frankrijk reisde – geen financiële reserves heeft om zelf tijdelijk in een verblijfplaats te voorzien. Er kan, gezien voorgaande vaststellingen, niet worden geconcludeerd dat verzoeker een reëel risico loopt in Frankrijk, omwille van de opvangproblematiek, in een situatie terecht te komen die dusdanig is dat er kan worden gesproken van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en verweerder zijn situatie en de toestand in Frankrijk verkeerd heeft ingeschat.

Door te herhalen dat hij van oordeel is dat Frankrijk een homofob land is en in een verslag van SOS Homofobie melding wordt gemaakt van een stijging van homofob geweld in dat land toont verzoeker niet aan dat verweerders standpunt omtrent de situatie van de homoseksuelen in Frankrijk niet correct is. Ten overvloede moet nog worden gesteld dat verzoekers betoog ook weinig logisch is. Hij kan bezwaarlijk voorhouden nood te hebben aan bescherming omdat hij in zijn land van herkomst gevaar loopt en daarom een reis te hebben georganiseerd naar een land waar hij meent evenzeer gevaar te lopen en het slachtoffer zal worden van handelingen die verboden zijn ingevolge artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vertrekt in zijn verzoekschrift ook van een aantal veronderstellingen omtrent de wijze waarop hij na zijn terugkeer in Frankrijk meent te zullen worden behandeld. Ter terechtzitting stelt zijn raadvrouw evenwel geen kennis te hebben van het feit dat verzoeker, nadat hij op 18 mei 2015 aan de Franse autoriteiten werd overgedragen, enig probleem heeft gekend omwille van zijn seksuele geaardheid of dat hem de mogelijkheid werd ontzegd om een asielaanvraag in te dienen of dat hem geen gepaste opvang werd verstrekt.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met

overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Evenmin kan, gezien voorgaande vaststellingen, worden gesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk werd voorbereid en dat deze beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker een reëel risico loopt om in Frankrijk te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK